

# ΕΣΠΕΡΟΣ



ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΗΣΙ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1903

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Εν 'Αθήναις  
'Οδός Τριπόδων ΙΙ  
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ  
**ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ**  
Τό φύλλον τιμάται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΟΝ 6<sup>ον</sup>

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωτέαι)  
ΕΣΩΤΕΡ. έτησια δρ. 4.— έξάμ. δρ. 2.50  
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ.χρ.5.— » φρ.χρ.3.—

## ΕΙΣ ΟΡΚΟΣ

(Συνέχεια).

Έδω έσιάθη πρός σιγμήν ή ποιήσίς μου—  
τό άκροατήριον έφάνη άνυπομονούν—ήσυχάσατε  
θά έξακολουθήσω.

—“Όπως διασκεδάσω όλίγον την θλίψίν μου  
ταύτην έφερα τά δάκτυλά μου εις την σιγαροθή-  
κην μου περιέχουσαν σιγάρα έξαίρετα τής 'Ισπα-  
νίας τά όποια έστάλησαν εις τόν ταπεινόν σας  
θεράποντα άπό μίαν έκτακτον καλλονήν.

—“Υπό τό μετριόφρον έξωτερικόν του, κρύ-  
πτει άρκετήν φιλαρέσκειαν ό ναύαρχός μας, υπέ-  
λαβον πάντες οι προσκεκλημένοι.

— Είμαι φιλαρέσκεια περασμένη' συγχωρή-  
σατέ μου έπρόσθεσον ούτος.

« Έβγαλα ένα άπό την θήκην. Την σιγμήν  
εκείνην ό άξιωματικός τής  
τετραωρίας, ό όποιός πρό  
όλίγον είχε τελειώσει την  
όπηρεσίαν του, προχωρήσας  
πρός τό μέρος μου, μου  
είπε :

— Καπετάνιε, ό όπολο-  
χαγός Μορσονά είνε άρρω-  
στος και δεν δύναται νά  
κάμην την όπηρεσίαν του,  
πρέπει νά τόν αντικατα-  
στήσω ;

—“Όχι, ή νύκτα είνε ώ-  
ραία θά μείνω εις την γέ-  
φυρα. Σοῦ δίδω την έλευ-  
θερίαν σου. Φωτιά σέ παρα-  
καλώ.

Είχον δώσει την άδειαν  
εις τόν άξιωματικόν νά πλα-  
γάσην και είχαν λάβει την έν  
τή τετραωρία θέσον του.

“Όλοι οι θωρακίται τής  
τετραωρίας ήσαν εις τάς θέ-  
σεις των, εις τό προς ανα-  
πέτασιν των ιστίων σχοινί-  
ον, εις την άκροκεραίαν, και  
εγώ μόνος επί τής γεφύρας

παραδεδομένος εις τάς γλυκοπίκρους όνειροπω-  
λήσεις μου. . . “Η φωνή άγρυπνη, άγρυπνη! δεν  
έξήρχετο άπό τά χείλη μου, άλλ' ήτο μέσα εις την  
ψυχήν μου.

“Αναψα τό σιγάρον μου. . . “Η μεθυστική εισ-  
πνοή του μετ' όλίγας σιγμάς με έβροήθησεν έκ  
νέου εις την ποιήσιν. . . Και τότε, άλλα τότε! . . .  
Μέσα εις τόν λευκοκάνον καπνόν, ό όποιός εκυ-  
μάτιζε γύρω μου, αι επικαλούμεναι ήδη αναμνή-  
σεις μου, επανήλθον ζωηρότεροι εις την καρ-  
δίαν μου. . . “Όλοι οι άγαπητοί μου με περιεκύ-  
κλων. Μία φυσιογνωμία πρό πάντων προση-  
λούτο ζωηρότερον επ' έμοῦ, ή νεάνις εκείνη  
την όποιαν είχαν πραγματικώς αγαπήσει, ό θά-  
νατος τής όποίας παρ' όλίγον νά με καταστήση  
τρελλόν! . . . “Η θερμότης τοῦ βλέμματός της με  
διεπέρα, έβλεπον τάς χαριεσιότητας κινήσεις της,  
τό άφελέστατον μειδιάμά της. . . Παρευρισκόμην

εις την θελκτικήν εκείνην  
έσπερίδα όπου ένδεδυμένη  
λευκά, όμοία με κρῖνον, έ-  
ψαλλε διά τελευταίαν φοράν  
με την ώραιάν βαρύτονον  
φωνήν της την τόσω με-  
θυστικήν *Si tu dormi  
veggiati.* “Ο θόρυβος των  
χειροκροτημάτων, των ό-  
ποιων υπήρξε τό αντικεί-  
μενον, έφθασεν μέχρις έμοῦ!  
την μουσικήν διεδέχθη χο-  
ρός, κύκλος τότε έσχηματί-  
σθη περι την λατρευτήν  
μου όπως θαναμάση την έκ-  
τακτον εις τόν χορόν χάριν  
της, ένῶ εγώ, εύτυχέστερος  
μεταξέν τόσων άλλων, την έ-  
κράτον εις τούς βραχιόνάς  
μου! . . . “Όραι αι όποια  
οὔδέποτε έλησμονήθησαν, ό-  
που ένας άπό τούς παιδι-  
κούς μου φίλους, ό όποιός  
κατόπιν έγινε περιφημος  
ποιητής, αυτοσχεδίασε προς  
τιμήν της τούς άκολουθους  
στίχους:



“Η ήρωίς τής Μακρυνίτσας  
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΜΠΑΣΔΕΚΗ  
(άγωνισθείσα επί τοῦ Σαρακηνού τῷ 1878).

Ἄλλ' ὅταν τὴν ἐκυρίευσε τοῦ χοροῦ ἡ ἄλλη  
Μ' ἐφαίνετο πῶς ἔπερνε ἀπὸ τὸν κρίνον κάλλη  
Ὅταν ἡ αὔρα ἔλαφρά με χάρι ταλαντεύει,  
Καὶ τῆς καρδίης δλόγυρα γλυκὰ-γλυκὰ μαγεύει.  
Σὰν τὸν καπνὸ τοῦ λιθανίου τοῦ θυμιαστηρίου  
Ποῦ στέλνουνε ἄστὸν οὐρανὸ γιὰ δόξα τοῦ Κυρίου.

Διέταξα τὴν ζηλότυπον καρδίαν μου νὰ σιω-  
πήσῃ ὅταν μὲ τὴν συναίνεσιν τῆς μητρός της καὶ  
τῆς ἰδικῆς μου τὴν ἤκουον, τὴν ἔβλεπον ἤδη μὲ  
τὸ ἐρύθημα εἰς τὰς παρειὰς νὰ δέχεται ἀπὸ τὰ  
χέρια τοῦ φίλου μου τὸ ἐγκώμιον τοῦτο τὸ τόσον  
ἀπᾶξιον τῶν θεληγῆτρων της.

Τὴν ἤκουον ἐπίσης νὰ μοῦ λέγῃ ἐπὶ παρου-  
σία τῆς μητρός της μειδιῶσα.

—ὦ! καὶ θὰ ἐνωθῶμεν, τὰ ἐμπόδια θὰ  
ἐξομαλυνθῶσι!... Φεῦ! ὑπελόγιζε χωρὶς τὸ  
ἀδύνατον ἐμπόδιον. Τὸν θάνατον!...

Ἡ συγκινητικὴ στιγμή τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ  
μας κατὰ τὴν ἀναχώρησίν μου εἰς Αὐστραλίαν,  
εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ὁποίου ἐμελλον νὰ εὗρω  
τὴν θεοὶν της κενὴν ἐν τῇ μητρικῇ ἐστία, μοῦ  
ἐπαρουσιάζετο μὲ ὄλον της τὸ μεγαλεῖον, τὴν  
ἔβλεπον νὰ μοῦ τείνῃ τὸ ἀγγελικὸν της μέτω-  
πον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπέθεσα ἀσπασμόν, ἀφνῶν  
μὲ τὴν ἀγνότητά της νεαρᾶς μου ἡλικίας νὰ  
δλιθίσουν τὰ χεῖλη μου εἰς τὰ ὠραῖα ξανθὰ  
μαλλιά της, τῶν ὁποίων τὸ ἄρωμα μὲ ἐμέθυε,  
ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἐδλογημένην ἐκείνην ὥραν  
κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ προσφιλές, σιηρίζουσα τὴν  
κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, ἐψιθύριζεν: «Ὁ  
Θεός, τὸ καθῆκον καὶ ὁ ἀμοιβαῖος ἔρωσ μας».  
Ἰδοὺ Μὰξ τὸ φυλακτόν σου, μακρὰν ἐμοῦ. Καὶ  
ἡ ἐξησθετισμένη ἐκ τῆς ἀγωνίας καὶ τῶν συγκι-  
νήσεων τοῦ χωρισμοῦ λατρευτὴ χεῖρ της, διεπέ-  
ρασε γύρω τοῦ ἰσχυροῦ μου ἄλυσσον ὅπου ἐν  
ἐγκόλπῳ κρεμάμενον ἐνέκλειεν ὀλίγας τρίχας  
τῆς ἐξαισίας κόμης της καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου  
ἦτο ἐγκεκαυγμένον τὸ ἐμβλημα αὐτὸ τὸ τόσον  
προσφιλέ εἰς τὰς καρδίας μας.

Καὶ βαθέως συγκινημένης, εἶναι ἐδῶ, εἶπε  
τύπτων τὸ στήθος του, οὐδέποτε τὸ ἀπεχωρί-  
σθην. Ἐνῶ ἤμην ἀπεροφρημένος ἀπὸ τὰς γλυ-  
κειάς ἀλλὰ καὶ σκληρὰς αὐτὰς συνάμα ἀναμνή-  
σεις, ἡ φρεγάτα πλησίοντος ὠλισθαίνε φιλαρέ-  
σκως ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἀφίνουσα ὀπισθὲν της  
μακρὰν ἀργυρᾶν γραμμὴν, ὅπως ὠραία ἀλλὰ  
κακὴ γυνή, καθὼς λέγει ὁ Βύρων, σύρουσα εἰς  
τὸ ἄκρον τῆς μακρᾶς ἐσθῆτός της δλόκληρον  
νεφέλην θαναμασίων. Ὑποφέρων ὀλίγον εἰς τὴν  
ἐπιστροφὴν ταξειδίου τινὸς ἡ γλυκεῖα καὶ ἐνθερ-  
μος παράκλησις τοῦ νὰ μὴ καπνίζω μοῦ ἐπανήλ-  
θεν εἰς τὸ πνεῦμά μου. Ὁ διαγωγῆς της γέλωσ  
ἄφινε νὰ διαφαίνωνται οἱ ὠραῖοι της ὀδόντες,  
οἱ ὁποῖοι πλαισιούμενοι ἀπὸ χεῖλη ἐρυθρότερα  
τοῦ κοραλίου, πρόδηλον σημεῖον τῆς ἀσθενείας ἢ  
ὁποῖα ἐμελλε νὰ τὴν ἀφαιρήσῃ, κατεκύλων τὰ  
ὄτια μου ἐνῶ ἐγὼ ἤκουον τοὺς λόγους της.

— Μὰξ, δι' ἐν ὠραῖον σιγάρον θὰ ἔχανες  
τὴν ψυχὴν σου.

— Ἀδύνατον, τῆς ἀπίρησα, δὲν σοῦ τὴν ἔχω  
δώσει νὰ μοῦ τὴν φυλάτεις;

Ἀπείρως συγκινηθεὶς ἐκ τῶν ἀλγεινῶν τού-  
των ἀναμνήσεων ἔστρεψα τοὺς ὀφθαλμούς εἰς  
τὸν οὐρανόν. Ποτὲ τὸ διαφανὲς τοῦ κτανοῦ δὲν  
ἦτο τοσοῦτον θαμβόν, μ' ἐγαίτησε, μὲ ἐμά-  
γευσε ὅπως εἶπεῖν. Ὅπως ἀπολαύσω δὲ καλ-  
λίτερον τὴν θεῖαν ταύτην ἡδονὴν τὴν ὁποίαν τό-  
σον προῶρως ἔστειρήθην ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ,  
ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς!... Ὅτε ἠχηρὰ τις  
φωνὴ ἠκούσθη προφέρονσα τὰς δύο ταύτας μα-  
γικὰς λέξεις: Ὁ Θεός, τὸ καθῆκον! Ὑπὸ τὴν  
παρόρησιν ταύτην συνῆλθον ἐκ τῆς ληθαργίας  
μου καὶ διὰ μέσον τοῦ καπνοῦ τοῦ σιγάρου μου  
διέκρινε τὴν χεῖρα τῆς μηστῆς μου, ἡ ὁποία μοῦ  
ἐδείκνυε τὸν οὐρανόν!

Σκεπτόμενος αὐτὴν εἶχον λησμονήσει τὸ κα-  
θῆκόν μου καὶ ἡ προσφιλές ψυχὴ, φροντίζουσα  
περὶ τῆς εὐτυχίας μου καὶ μακρὰν τοῦ κόσμου  
τούτου, ἦλθε νὰ μοῦ τὸ ἐπενθυμίση καὶ νὰ μοῦ  
ὑποδείξῃ τὸν κίνδυνον, ὃν διειρέχομεν, καὶ  
ὅστις παρ' ὀλίγον νὰ καταστρέφῃ πάντας ἐκεί-  
νους τοὺς ἐμπιστευθέντας τὴν ζωὴν των εἰς χεῖ-  
ράς μου καὶ νὰ ἀμανρώσῃ τὴν τιμὴν μου ὡς  
ναντικῶν! Ἦτο ἡ φωνὴ της, ἦτο αὐτὴ ἡ χεῖρ  
της στολισμένη μὲ τὸν δατύλιον τοῦ ἀρραβῶνος,  
τὸν ὁποῖον κατὰ παράκλησίν της τῆς ἔβαλαν εἰς  
τὸν τάφον!... Ἡ λατρευτὴ αὐτὴ χεῖρ μοι ἐδεί-  
κνυε σημεῖον ἀμύμου καὶ τρομεροῦ διὰ τοὺς  
ναντιλλομένους κινδύνον, ὅστις μὲ ἔκαμε νὰ συν-  
έλθω εἰς τῆς δέμβης μου καὶ νὰ ἀναπηδήσω  
ἐντρομος μοι ἐδείκνυεν ἐν μικρὸν τολυποειδὲς  
νέφος λευκὸν ὡς ἡ χιών, φαινόμενον μόνον εἴτε  
νύκτα εἴτε ἡμέραν εἰς οὐρανὸν θαμβόν, ὡς ἐκεῖ-  
νον τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγον σὰς περιέγραφα, προ-  
ανάκρουσμα τοῦ ἰλιγγιώδους ἀνεμοστροβίλου,  
ὅστις ἐν μιᾷ στιγμῇ ἀσπλάγγως καὶ ἀνηλεῶς  
δύναται νὰ συντρίψῃ διὰ τῆς τρομερᾶς του πέ-  
σεως τὸ μεγαλεῖτερον πλοῖον καὶ νὰ τὸ καταβρο-  
χθίσῃ. Δαίμων τῆς θαλάσσης χλευάζων τὰς ἀπέλ-  
πιδας κραυγὰς ἐκείνων τῶν ὁποίων δίδει τὰ κύ-  
ματα ὡς σάβανον!...

Παρενθὺς ἔσχενα ἔξαλλος τὸ σιγάρον μου ὡς  
καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, μία χεῖρ τὸ εἶχεν  
ἀφαιρέσει ἀποτόμως ἀπὸ τὰ χεῖλη μου καὶ ἡ  
αὐτὴ φωνή, κυριαρχοῦσα πάντοτε τοῦ φοβεροῦ  
θοροῦ τοῦ ἀπαισίον ἐκείνου δυστυχίματος,  
ἐπανελάμβανε:

— Ὁ Θεός, τὸ καθῆκον, θάρος!

(Ἐπεταί τὸ τέλος)

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΛΟΥΛΑ Θ. ΚΡΥΣΗ



## ΤΟ ΑΛΥΤΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἦμην ἀκόμη εἰκοσετῆς. Φαιδρὰ ὄνειρα ἐν ὕ-  
πνῳ, παχυλαὶ ἐλπίδες ἐν ἐγρηγόρσει, ἰδοὺ ὅλη ἡ  
ἱστορία τῆς ἡλικίας ἐκείνης. Ὁ πέπλος ὅστις κα-  
λύπτει πάντοτε, θεῖα βουλήσει, τὸ μέλλον. ἦτο ἡ  
κόμη διαφανὴς καὶ ὀπίσθεν τούτου οἱ γελῶντες ὀ-  
φθαλμοὶ μου διέκρινον συστάδας ῥοδωνιδῶν περιστοι-  
χιζούσας ἐκατέρωθεν ὀμβλωτάτην ὁδὸν ἄγουσαν εἰς  
τὴν εὐτυχίαν. Διὰ τὸ πέπλος οὗτος μεθ' ἑκάστον  
ἔτος καθίσταται πυκνότερος μέχρις οὗ καταστῆ μέ-  
λαν ἀδιαφανὲς παραπέτασμα; Ἦσως διότι οἱ ὀφθαλ-  
μοὶ εἶνε τοσοῦτω μᾶλλον δξυδερκίστεροι καθ' ὅσον  
αἱ γλυκεῖαι ἀκτῖνες τῆς ἐλπίδος τοὺς καταυγάζουσι.  
Αἱ μαγικαὶ αὐταὶ ἀκτῖνες τοὺς προσδίδουσι τὴν ἰσχύν  
νὰ διαπερῶσι τὸν πέπλον, ταύτης δ' ἐκλιπούσης  
καὶ ἐκεῖνος ἀμαυροῦται καθιστάμενος ἀδιαφανής.

Ἠγάπησα. Ἦτο ἀνάγκη νὰ τὸ εἶπω; Εἰκοσε-  
ετῆς, ἀγαπᾶ τις ὅλας τὰς γυναῖκας. Δύναται τις νὰ  
ἀποκαλέσῃ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην σειρὰν ἐρώτων. Ἐν  
τούτοις ὁ πρῶτος ἔρωσ περιέχει ἄρρητον θείλητρον,  
ὅποῖον δὲν ἐπανευρίσκουεν εἰς τοὺς κατόπιν, ἀφίνει  
δὲ μετὰ τὴν διόδον τοῦ ἰσχυρᾶν ἐντύπωσιν οὐδέποτε  
σχεδὸν ἐξαλειφόμενῃ. Ὅμιλῶ περὶ τῶν ἀληθῶς  
ἀγαπῶντων, διότι ὑπάρχουσι καὶ τινες οἱ ὁποῖοι  
καυχῶνται—ὁποῖον καύχημα—ὅτι οὐδέποτε ἠγά-  
πησαν.

Ἐκείνη λοιπὸν—ἄς τὴν ὀνομάσωμεν διὰ τῆς  
κλασικῆς αὐτῆς ἀντωνυμίας—ἀπετέλεσε τὸ πρῶτον  
ἴνδαλμά μου. Τὴν ἠγάπων ἀλλὰ...—σκληρὴ ἐναν-  
τιωματικὴ—... δὲν ἀντηγαπῶμην. Τὸ ψυχρὸν  
βλέμμα της, ἡ ἀδιάφορος στάσις της μ' ἐπέθειν περὶ  
τούτου. Δὲν εἶχε τὸ πείσμον ὕψος τῆς προσποιήσεως  
ἀλλὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς πικρᾶς ἀληθείας.

Ὅπόσους στεναγμούς ἀνεδώκε τὸ ἀλγοῦν στήθος  
μου! Ὅπόσους στίχους ὁ ποιητὴς ἔρωσ μου μ' ἔκαμε  
νὰ συρράφω, ὅλους εἰς ἐλεγειακὸν ὕψος, ὡς ὁπαδὸς  
τῆς σχολῆς τοῦ Παράσχου ἢ τοῦ Millevoys! Ὅπό-  
σας νύκτας διήλθον ἀγρυπνίας! Ὅμοι! μετρεῖται  
ἡ ἄμμος τῆς θλάσεως;

Ἐαρινὴν τινα προῖαν συνηγήθημεν ἀπροόπτως  
ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ. Ἐσχον σκίρτημα χαρᾶς, ὅπερ  
ἀντελήφθη καὶ διήλθε πρὸ ἐμοῦ μὲ μειδιάμα. Ἦτο  
μειδιάμα εἴκτου, περιφρονησεως ἢ ἔρωτος; Ἡ πά-  
σχουσα καρδία μου ἐπίστευσε τὸ τελευταῖον καὶ κύμα  
χαρᾶς τὴν κατέκλυσε.

Ἀλλὰ ποῖα εὐάρεστος, ποῖα ἡδονικὴ ἐκπληξίς  
μὲ ἀνέμεινε τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας! Διη-  
γούμην εἰς τινα φίλον μου τὴν πρωινήν μου εὐτυχίαν  
—πόσον ἀκρυτόμυθος εἶνε ὁ τὸ πρῶτον ἔρωσ!—  
ὅτε διεκόπην ὠγριάσας καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐστρά-  
φησαν πρὸς μίαν διεύθυνσιν. Μεταξὺ τοῦ πλήθους,  
ὅπερ κατῆλθεν εἰς τὸ Νέον ὅπως παραστῆ εἰς τὴν  
ἐορτήν τῆς πτώσεως τῆς Βαστίλλης, ἦν ἡ Γαλλία  
ἐώρταξέ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, διέκρινε καὶ τὴν βα-  
σίλισσαν τῆς καρδίας μου.

Μὲ εἶδε κ' ἐκείνη κ' ἐπὶ τῶν χειλέων της ἐζωγρα-  
φήθη τὸ αὐτὸ ἀδιόρατον μειδίημα, ἐπίσης αἰνιγμα-  
τώδες ὅσον καὶ τὴν πρωίαν. Καὶ πάλιν πλήμμουρα  
χαρᾶς ἐνέπλησε τὴν καρδίαν μου, ἥς οἱ ἄτακτοι καὶ

θορυβῶδεις παλμοὶ μὲ ἀνησυχῶν ὀλιγώτερον ἀπὸ  
τὴν προέβραν νεκρῶσίν της.

Δὲν ἐτελείωσα τὴν ἱστορίαν μου εἰς τὸν φίλον μου  
διότι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀκόλουθῆσαντες τὴν διεύθυνσιν  
τῶν ἰδικῶν μου διέκριναν καὶ ἠνόησαν τὸ ὀλίγον  
ὅπερ ὑπελείπετο νὰ τῷ εἶπω.

Ἐκαθήμεθα εἰς τὰ τελευταῖα καθίσματα παρὰ  
τὴν ἐξέδραν. Ὅλα τὰ περὶξ ἡμῶν τραπεζίδια περι-  
στοιχίζοντο ὑπὸ πλήθους καὶ δὲν ἠδύνατό τις ν' ἀ-  
νακαλύψῃ ἐν καὶ μόνον κενὸν καθίσμα.

Ἐν τούτοις ὑπάρχει θεὸς διὰ τοὺς μεθύτους καὶ  
τοὺς ἐρωτευμένους. Μὲτ' ὀλίγον ἐκενώθη μία τρά-  
πεζα πλησίον ἡμῶν, ἥτις καὶ κατελήφθη ὑπὸ τῆς  
ἠρωίδος μου. Συνώδεύτο ὑπὸ τῆς μητρός της καὶ  
νεαροῦ τινος καλλωπιστοῦ, ὅστις ἐκ πρώτης ὕψεως  
διήγειρε τὴν ζηλοτυπίαν μου. Εἶχεν ὅλα τὰ διδόμενα  
πρὸς τούτο, διότι πρὸς τὴν εὐγραμμίαν τῶν χαρα-  
κτηριστικῶν συνήθων καὶ χάριν ἀφελῆ. Ὁ ἀγαπῶν  
ζηλοτυπεῖ, δι' ὃ καὶ τὸν παρετήρησα προσεκτικῶς,  
ὑποπτεῦσιν ἀντίζηλον καὶ ἀναζητῶν τὰ τρωτά του.  
Ἄλλ' οὐδὲν τοιοῦτον παρουσίαζεν. Ἡ κομψότης καὶ  
ἡ ἀφελὴς εὐγένεια ἐφαίνοντο φυσικά του πλεονεκτή-  
ματά, ἅτινα μ' ἔφερον εἰς ἀπελπισίαν.

Ἐν τούτοις, καὶ αὐτὸ τὸ παρετήρησα—μετὰ με-  
γάλης μάλιστ' εὐχαριστήσεως, οἱ δύο νέοι ἐφαίνοντο  
ψυχρῶς διακείμενοι πρὸς ἀλλήλους. Οὐδὲ τὸ σύνη-  
θες φιλόφρον μειδιάμα συνώδευε τοὺς λόγους των  
ὅταν—σπανίως ἄλλως τε—ἀπηυθύνοντο πρὸς ἀλ-  
λήλους.

Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὁ μὲν νέος συνωμίλει μετὰ τῆς  
κυρίας, ἡ δὲ δεσποινὴς ἐνησχολεῖτο περισκοποῦσα.  
Δις ἢ τρίς ἔστρεψε πρὸς με τὸ βλέμμα της καὶ μὲ  
ἠτένισε διὰ μακρῶν. Ἀλλὰ ποῖον βλέμμα ἦτο ἐκεῖ-  
νο! Καίτοι ἀπειρᾶς ὄλως τῆς γυναικός, καίτοι πρω-  
τόπριος ἐν τῷ ἔρωτι, δὲν ἠδυνήθην ὅμως νὰ μὴ  
ἐκπλαγῶ ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ βλέμματός της. Ἐν  
πρώτοις μὲ ἀνηρέυνα προσεκτικῶς ἀπὸ κεφαλῆς μέ-  
χρι ποδῶν, ἔπειτα, ψυχρὸν κατ' ἀρχάς, ἐνεψυχοῦτο  
βαθμηδὸν καὶ κατῆντα νὰ ἐκφράξῃ πάθος τόσῳ διά-  
πύρον, ὥστε τὸ ἰδικόν μου βλέμμα, πτόσούμενον, ἡτ-  
μώμενον, ἤλασσε διεύθυνσιν κατὰ στιγμᾶς ἐν ἀπαλ-  
λαγῇ τῆς γοητείας ἐκείνης, ἥτις τὸ ἀπενάρκου.

Τὸ τελευταῖον βλέμμα τὸ ὁποῖον ἀντηλλάξαμεν,  
τοσοῦτον ὑπερέβαλλε τὰ προηγούμενα, ὥστε μὴ  
προέβλεπα ὅτι τῆς ὠμίλει ἡ μήτηρ της ἐπέσυρε τὴν  
προσοχὴν τοῦ νέου ἐπ' ἐμοῦ, ὅστις ἐπίσης, ἀκόλου-  
θῆσας τὴν διεύθυνσιν τοῦ βλέμματός της, μὲ παρε-  
τήρησεν ἐταστικῶς. Τότε δὲ ἐφάνη ἐκείνη ἀνανή-  
ψασα ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως καὶ ἀπῆντησεν εἰς τὴν ὑπὸ  
τῆς μητρός της ἀπευθυνθεῖσαν αὐτῇ ἐρώτησιν.

Μετὰ πάροδον λεπτῶν τιμῶν ἠγέρθησαν. Πρὶν ἢ  
φύγωσιν, ἔστρεψεν ἐκείνη καὶ ὑπέκρυψεν ἐν χαριέσα-  
ση κινήσει κλισίαν ἐλαφρᾶν τῆς κεφαλῆς ἐν εἶδει χαι-  
ρετισμοῦ. Καὶ πάλιν δὲ ὁ νέος ἔστρεψε καὶ μοι ἔρ-  
ριψε τελευταῖον βλέμμα.

—Αὐτὴ ἦτο, εἶπον εἰς τὸν φίλον μου, ἐκείνη ποῦ  
σοῦ ἔλεγα. Τὴν εἶδες;

—Δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ εἶπῃς, ἀπῆντησε.  
Τὸ ἠνόησα ἀμέσως.

—Λοιπὸν πῶς σοῦ ἐφάνη; ἠρώτησα μὲ τὸν ἐνθου-  
σιασμόν ἐκείνον, ὅστις πληροῖ τὴν ὑπαρξίαν ὅλην  
παντὸς ἀγαπῶντος.



ΦΑΤΙΜΑ ΧΑΝΟΥΜ

— Άρκετά νόστιμη, μου ἀπήντησεν ἡρέμα ἐκεῖνος. Καί μετὰ στιγμῆς σιωπῆν :

— ... Καί ἀρκετά παράδοξος, προσέθηκε.

— Διατί;

— Μ' ἐξέπληξεν ἡ συμπεριφορά της, τὰ βλέμματά της, ἡ στάσις της πρὸς σέ καί πρὸς τὸν ἄλλον ἐκεῖνον νέον, τὸν ὁποῖον γνωρίζω.

— Τὸν γνωρίζεις; Ποῖος εἶνε; ἠρώτησα ζωηρῶς ἐξεγερθείσης καί πάλιν τῆς ζηλοτυπίας μου.

— Εἶνε ἓνα πλουσιόπαιδο, υἱὸς τραπεζίτου, ὀνομάζεται Γεώργιος Κ.

— Καλά, εἶπον, ἄς εἶνε ὅ,τι θέλει. Ἐκείνη μοῦ ἀπέδειξεν ἀπόψε ὅτι δὲν τὸν λογαριάζει. Εἶδες τὰ βλέμματά της; Μὲ ἀγαπᾷ! ... Μὲ λατρεῖ! ...

Ἐκεῖνος ἐμειδίασεν ἀδιοράτως.

— Δέν μοῦ ἔλεγες, νομίζω, πρὸ ὀλίγου, εἶπεν, ὅτι μέχρι τῆς πρωίας τῆς σήμερον ἦτο ἀδιάφορος πρὸς σε καί ὅτι παραδόξως σήμερον μόνον σοῦ ἐμειδίασε διὰ πρώτην φοράν;

— Ναί, βέβαια.

Καί ἀνεμένον νὰ ἐξακολούθησῃ τὴν ὁμιλίαν του, ἄλλ' ἐκεῖνος ἐσιώπη.

— Λοιπὸν; εἶπον, τί σκέπτεσαι;

— Τίποτε. . . συνδυάζω.

Καί ἐξηκολούθησε σιωπῶν ἐπὶ τίνα λεπτά. Κατόπιν ἐξήγαγε τὸ σημειωματάριον του καί ἐσημείωσε κατὰ τι, ἐκοψε τὸ φύλλον ἐκεῖνο, τὸ ἔθεσεν ἐντὸς φακέλλου ἐπισκεπτηρίων καί μοι τὸ ἐνεχείρισε λέγων μοι :

— Ἀγαπητέ μοι, τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, τὴν σημείωσιν μᾶλλον αὐτὴν, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ τὴν ἀνοίξεις παρά ὅταν θὰ σοῦ εἰπῶ ἐγώ. Μοι τὸ ὑπόσχεσαι;

— Μά, φίλε μου, ἀπήντησα ἐκπληγτος, εἶσαι περίεργος. Ἐνῶ ὀμιλοῦμεν διακόπτεις τὴν ὁμιλίαν χάριν τῶν συνδυασμῶν σου καί αἴφνης μοῦ δίδεις ἓνα γράμμα μὲ τὸσον μυστηριώδεις διατυπώσεις.

— Ἐχεις δίκιο, μοῦ εἶπεν ὑπομειδιῶν, καί τότε μόνον θὰ μ' ἐνοήσης ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ν' ἀνοίξης τὸ γράμμα ὅπως ἴσως δός μου τὴν ὑπόσχεσιν, ἄλλως τὸ σχίζω.

— Ἔστω, εἶπον, καί ἐπῆρα τὸ γραμμάτιον, ὅπερ ἔκτοτε ἀφήκα νὰ λησμονηθῇ ἐντὸς τοῦ θυλακίου μου.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΑΥΤΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

“ΑΠ’ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΙΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ,”

ΣΤΗ ΜΑΝΑ ΜΟΥ

Μακρονά-μακρονά πηγαίνω  
 ὀστὴ ξενιτιά νὰ ζήσω,  
 ποῖος ἔξερει ἂν θὰ γνωρίσω!  
 Μανοῦλά μου γλυκειά.

“Οταν μακρονά σου θάμαι,  
 Μητέρα, τὴν εὐχή σου,  
 ὅτ’ ὀδυνηρό παιδί σου  
 στείλει γὰρ συντροφιά.

Ἄπ’ τὴ καρδί’ ἄπ’ τὴ σκέψι  
 ποτέ σου μὴ μὲ σβύσης,  
 Μονάχο μὴν ἀφήσης  
 τὸ δόλλιο σου παιδί.

Θάναι γὰρ μὲ ὀτὸ κόσμῳ  
 τῆς ἐδνηχίας ἀχτίδα,  
 θάναι γλυκειά μου ἐλπίδα  
 ἢ Μητρικὴ σου εὐχή.

1903

ΝΙΚΟΣ Θ. ΓΟΥΖΑΡΗΣ

ΚΟΙΜΑΤΑΙ!

Ἐστὸν ἀγαπητό μου φίλο  
 Ἄγγελο Ἀγγερίνο!

**Κ**ΟΙΜΑΤΑΙ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ σκέπασμα ποῦ τῆς χάρισε ἡ δόρατι δύναμι, κοιμάται τόσο γλυκά, ἀλλὰ καί τόσο βαθεία, ποῦ κανένας δὲν θὰ ἔμπορῆσῃ νὰ τὴν ξυπνήσῃ, μ’ ὅλα της τὰ δεκαεξὴ χρόνια, ἡ γλυκεῖα παρθένα, ποῦ ὁ Χάρος, νομίζεις πῶς πέρασε ἀπὸ κοντὰ της καί τὴν νέκρωσε, ὁδὸν λουλουδῶν ποῦ δειλά, δειλά ἀνοίγει τὰ ἄσπρα του πέταλα, γὰρ νὰ ῥομφήσῃ τὴ δροσιὰ τῆς αἰγούλας καί ν’ ἀκούσῃ ἀχόρταγα τὴ μουσικὴ τῶν πουλιῶν, ποῦ ἐρωτικά τραγουδοῦνε ἀπὸ πάνω του.

Κοιμάται! Καί νομίζεις πῶς θὰ τὴν ἴδῃς ξάφνου νὰ βγαίνῃ ὀλόχαρη καί τὸ τρελλὸ γέλοιο τῆς ἀξένειαστης νεότης της θὰ σκορπίσῃ, ὁδὸν παιδί, ποῦ τρέχει ὀτὴν ποδιὰ τῆς μητέρας του, γὰρ νὰ τὸ φιλήσῃ φιλόστοργα. Πῶς φαινότανε, ὁδὸν κρῖνος ἀγνός, μ’ ὅλη τὴν κρυψὴν του γλυκεῖα μυρουδιά, ποῦ μόνον ὁδὸν κείνους ποῦ γνωρίζονε ποῦ ἔχει τὸ θεῖο του βάλασμα, γὰρ τῆς πονεμέναις ψυχαῖς!

Κοιμάται γλυκά, γλυκά καί δὲν θὰ τὴν ἔξυσνήσῃ οὔτε τὸ δάκρυο ποῦ πάνω ἀπὸ τὸ μνημά της θὰ τῆς χύσῃ ὁ ἄμωρος, ποῦ ἀφῆσε πίσω. Καί τὰ λουλουδῶν ποῦ στολίζουνε ἓνα τάφο μικρό, ὀτὸ μεγάλο νεκροταφεῖο, τὰ δροσίσει ἢ πρωινή δροσοῦλα, ποῦ μοιάζει ὁδὸν διαμάντια, ὁδὸν δάκρυα πόνου.

Κοιμάται! Καί τὸ λυγρὸ ποῦ κάθε πρωὶ ἕνας ἐπισκέπτῃς της βγάξει ἀπὸ τὰ πονεμένα στήθεια του καί τὸ παραπόνο, ποῦ πλημμυρίζει τὴν καρδιά του, δὲν τὸ καταλαβαίνει, δὲν τὸ νοιώθει, δὲν τὸ ἀκούει. Οὔτε βλέπει τὰ βουρκωμένα του μάτια ποῦ κυττοῦνε μὲ θλίψη τὸ σταυρὸ—τὸ γλυκὸ ὄνομά της.

Μιὰ ψυχὴ ἀγνή, πῆταξε κ’εἶ πάνω καί ἓνας ἐ-

ρῶτας μεγάλος, ὁδὸν μεγάλην ποῦ ἦταν καί ἡ ψυχὴ της πῆταν! Πῆταν ἡ ἀγάπη ἓνος ποιητῆ! Πῆταν ἡ καρδιά καί τὰ ὄνειρα θαφτήκανε μαζί μ’ ἐκείνη ποῦ πῆταξε ἕψηλά, ἕψηλά, ὀτὰ οὐράνια, κοντὰ ὀτὸν θρόνον τῆς Ἀλθινηῆς Ἀγάπης.

Πῆταν ἡ καρδιά ἓνος ποιητῆ! Κοιμάται γλυκά, ὁδὸν ἓνα στενὸ χωματένιο δωμάτιο κ’ ἔχει γὰρ παντοτεινὸ σὺντροφο ἓνα σταυρὸ!

Κλάψατέ την! Κλάψατέ την γὰρ τὰ δεκαεξὴ της χρόνια καί κλάψατε περισσότερο τὴ λαβωμένη ψυχὴ τοῦ ποιητῆ, ποῦ θρηνάει μόνη της τὸν ὀφθανεμό της.

Κι’ ὁμως ὁδὸν πῆταν! Νομίζεις κανεὶς πῶς κοιμάται! Κοιμάται τόσον γλυκά! Κοιμάται τὸν αἰώνιο ὕπνο!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΡΓΟΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΚΟΡΟΥ

Μακράν, μακράν ἀπὸ ἐμέ, ἐγγήρασα προῶρως τὸ γῆρας ὁδὸν φέρουσιν, ὁ φίλοι μου, τὰ ἔτη, Μὲ σῦρει ἔργανον τυφλὸν ὀπίσω του ὁ κόρος, Καί ἀπορῶ τὸ τέλος μου πῶς δὲν σημαίνει εἰσέτι.

Σὺ, εἰς καθρέπτην ὕπαγε καί ἴδε τὴν μορφήν σου, Ἐγώ, καθρέπτης τῆς ψυχῆς σοὶ λέγω: φίλη ζῆθι! Καί ἄλλα θ’ ἀριθμῆσωσιν εἰσέτι οἱ ὀφθαλμοὶ σου Θύματα, κλείουσι πυρὰ τὰ νεαρά σου στήθη.

Πυρὰ ἄπερ δὲν ἐσθυσεν ὁ ἰδικός μου ἔρωσ! Εἰσῆλθον νέος πρὸ μικροῦ καί ἦδη ἰδοῦ γέρων Ἐξέρχομαι τοῦ πάθους μου τὰ ράκη ἀποφέρων.

Εἰπέ, ὁ φίλη, ἐλίκρινως εἰπέ, ὅτι ἐγκαίρως Σῶρω ἐκ τοῦ προσώπου σου, ὅπερ τὸ κάλλος στέφει Τοῦ γῆρατός μου τὰ πικρά καί ἰοδόλα νέφη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

ΚΡΑΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΙΑ (\*)

ΥΠΟ

“ΚΑΡΔΙΑΣ ΓΡΑΝΙΤΟΥ”

(Συνέχεια καί τέλος).

Ἐάν δηλαδὴ παραστήσωμεν τὴν εὐθείαν διάμετρον, δηλοῦσαν, ὡς εἶπομεν, τὸ μήκος τοῦ κρανίου, διὰ τοῦ ἀριθ. 100 τότε ἡ ἔγκαρσία, ἣτις δηλοῖ τὸ πλάτος, θὰ εἶνε, κατὰ μέσον ὄρον, 80<sup>ο</sup> καί ὁ ἀριθμὸς οὗτος καλεῖται δείκτης πλάτους, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ μήκος. Διαίρουνται δὲ τὰ κρανία ὡς πρὸς τὸν δείκτην τοῦ πλάτους, εἰς μακρά, ἔχοντα μήκος (ὡς καί τὰ βραχέα καί τὰ μέσα) 100, δείκτην ὁμως πλάτους ἐλάσσονα τοῦ ἀριθ. 80, μέχρις 75, εἰς βραχέα ἔχοντα δείκτην πλάτους μέγιστον τοῦ ἀριθ. 80 μέχρι 83 (ἔξ οὗ καί πλατέα) καί εἰς μέσα μεταξὺ 75 καί 83. Ἡ διαφορά λοιπὸν αὐτῆ τῶν διαστάσεων τοῦ κρανίου συνδυαζομένη μετὰ τῆς διαφορᾶς τῆς προσωπικῆς γωνίας εἰς ὀρθοτέραν ἢ ὀξευτέραν, μάς παρέχει τοὺς ἰδιαιτέρους χαρακτῆρας ἐκάστης φυλῆς.

Οὕτω ἐπὶ τῶν Δυτ. Ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης παρατηροῦμεν τύπον κρανίων ὀρθογώνων καί μακρῶν. Ἡ Μογγολικὴ φυλὴ κατοικοῦσα τὴν Κίναν, Ἰαπωνίαν, τὰς Φιλιππῖνας καί Καρολίνας νήσους ὡς καί

(\*) Ἐν τῷ προηγ. φύλλῳ ἐν σελίδι 39 καί στήλῃ α’ ἀντὶ περιορισμένου γράψε εἰσὶ περιορισμένον πνεύματος καί ἐντὶ στήλῃ β’ ἀντὶ ἐγκαρτέρησιν γράψε ἐγκαρσίαν.



νά φέρη τοιοῦτον ψευδώνυμον, ἐρωτᾷ τὸν Δοξασμένον Στρατηγὸν ποῦ κατώρθωσε νά ἀποκτήσῃ τοσαύτην δόξαν, εἰς τὸν πόλεμον τοῦ 97; ἀσπάζεται τὴν Μελαγχολικὴν Ἐρημίτιδα ἐκτός ἂν αὕτη φοβῆται μὴ ἢ φθινόπωρινή τῆς πνοῇ τὴν μαράνη, Χρυσασαλίδα καὶ Δίδα Κούλαν Βασιλείου. — Ὁ κ. Ἄλ. Ἀνανιάδης χαιρετᾷ ἅπαντας τοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς τοῦ «Ἐσπέρου». — Ἡ Καρδία Γρανίτης βλέπousα ὅτι ἐν λαμπρὸν ἄστρον ζητεῖ τὰ ἀρχικά της δηλοῖ ὅτι εὐχαρίστως θὰ δώσῃ αὐτὰ εἰς τὸν Ἐσπερον, ὅστις τὰ ἐξήγησε, ἂν καὶ ἐξ ἀρχῆς εἶχεν ἀπόφασιν νά μὴ φανερώσῃ οὐδενὶ αὐτὰ· ὅχι ὅμως διὰ τοῦ φύλλου μας, ἀλλ' ἰδιαίτερος διὰ τῆς Διευθύνσεως καὶ μετ' ὅσον ἵνα καὶ ὁ Ἐσπερος εἰς αὐτὴν δηλώσῃ τὰ ἀρχικά του. — Ὁ Σαμινιδὸς προσφέρει τὰς προσρήσεις του τῇ Ἐλπιδοφόρῳ Ἀρακειάδι. — Ἡ Μῶδ Μακκάρθη χαιρετᾷ τὸ Πρῶτον Πῦρ καὶ Καρδίαν Γρανίτου. — Ἡ Βασιλὶς τῶν Ἀγρίων προσφέρει τὰς προσρήσεις της εἰς τὸν Περιγητὴν καὶ τὸν ἐρωτᾷ διατί ὅταν περιγητῆι κρατεῖ, ἀντὶ Ἀρχαιολογίας, Ἀριστοτέλην καὶ ὀρυκτολογίαν; ἀσπάζεται τὴν Ἐλπιδοφόρον Πολυτεχνίδα καὶ ἐρωτᾷ τὴν Μελαγχολικὴν Ἐρημίτιδα πότε θὰ παύσῃ πλέον ἀπὸ τοῦ νά ἦναι ἐρημίτις; — Ὁ Περιγητὴς ἀντασπάζεται τὸν Ὀπαδόντου Ἰηοῦ, ζητεῖ τὸ ψευδώνυμον τῆς Δίδος Μ. Μεσηνέλη δι' ἀνταλλαγῆς Μα ρ μ α ρ υ γ ὦ ν καὶ εἶναι τῆς ιδέας ὅτι δὲν πρέπει νά ζητῆ τις τὸν τρόπον τοῦ κατακτῆν ἀπὸ τὸν Κατακτητὴν Καρδιῶν στοιχηματίζει μάλιστα δι' αὐτὸ καὶ εἶναι βέβαιος πῶς θὰ κερδίσῃ. — Τὸ Ζιζάνιον Νεολαίας συνιστᾷ εἰς τὸν Περιγητὴν, ὃν ἐμάντευσεν, νά μὴ κλέπτῃ τὰ πορτοκάλια τοῦ παπποῦ του καὶ μάλιστα δημοσίως καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Κατακτητοῦ Καρδιῶν δι' ἀνταλλαγῆς Μα ρ μ α ρ υ γ ὦ ν. — Ἡ Ὑπερήφανος Ἑλληνὶς ἀσπάζεται τὴν Ἰωάνναν Δ' Ἄρκ καὶ πληροφορεῖ τὴν Χρυσασαλίδα ὅτι τὴν ἠνόησεν. — Ἡ Λάτρις Μουσικῆς δηλοῖ ὅτι πρὸς τὸ παρὸν δὲν δύναται νά ἀνταλλάξῃ Μα ρ μ α ρ υ γ ὦ ν καὶ χαιρετᾷ τὴν Λεωφόρον Ἀθηνας, ἣν ἀμέσως ἠνόησεν. — Τὸ Μῆλον τῆς Ἐριδος ἀσπάζεται τὴν Βασιλίδα τῶν Ἀγρίων, ἣς ζητεῖ τὰρχικά. — Ὁ Γυμνασιόπαις ζητεῖ τὰρχικά τοῦ Ζιζανίου Πειραιῶς. — Ἡ Λεωφόρος Ἀθηνας ἐπιθυμεῖ νά μάθῃ τὸ ψευδώνυμον τῆς Δίδος Κατίνας Παντελάκη δι' ἀνταλλαγῆς Μα ρ μ α ρ υ γ ὦ ν ἢ διὰ τοῦ φύλλου μας καὶ εὐχαριστεῖ τὸ Ζιζάνιον Πειραιῶς διὰ τοὺς χαιρετισμούς του καὶ ζητεῖ τὰρχικά του. — Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ζιζανίων λέγει εἰς τὸ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρακειοῦ ὅτι πρέπει νά ἔχῃ σέβας εἰς τὸν ἀρχηγὸν του καὶ ἀσπάζεται τὸν Κ. Ἀνάγνου. — Ἡ Ἑλλάς συμβουλεύει τὴν Λεωφόρον Ἀθηνας νά προσέχῃ νά μὴ χάνῃ τὰ τραῖνα, πληροφορεῖ τὸν Ὠκεανέιον Ἀφρὸν ὅτι εἶνε γειτόνισσά του καὶ τὴν ἐνθουσιάζει ἢ ὀκαρίνα του. — Τὸ Ζιζάνιον Πειραιῶς πληροφορεῖ ἅπαντας τοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς τοῦ «Ἐσπέρου» πῶς ἤλλαξε ψευδώνυμον.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Ἰουλία δὲ Μοντές, Πράσινο Ἀλογο, Βασιλεὺς τῶν Ἀγρίων, Ἀνδρομέδα, Ἐριννύς, Ἀνιχνευτὴς Ψευδωνύμων, Μαλγαρῆ, Πρίγκηψ Μουρούζης καὶ Φέν-ντέ-σιέκλ.

**Προσέχως:**  
**ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΙΣΗΛΙΔΟΥ**  
**ΣΚΟΤΕΙΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ**  
 ΚΑΙ  
**ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΙ**  
**ΠΕΖΑ — ΠΟΙΗΣΕΙΣ**  
**ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤ. Δρ. 2. — ΕΞΩΤ. Φρ. Χρ. 2.**  
 Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ Γραφεῖά μας

**ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ**

(Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι 15ης Ἀπριλίου ε. ἔ.)

**33. Λεξιγράφος λογοπαικτικὸς**

Ὅταν κανεὶς ἀρχήσῃ ἄλλο μὲ γ ρ ο θ ι ἐς 1 γίνεται ζῶων!... περὶ ἐ ἴδιο; διαφέρων μόνον τῶν ζῶων, φίλε λύτα, τῶν ἑτέρων καθ' ὅτι, ταῦτα δίδουν πάντοτε κλωτσίε! Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μενεξιδόγιο Μπουκετάκι

**34. Στοιχειογράφος**

Εὐρίσκομαι 'στὴ θάλασσα· ἂν μεταβάλλῃς γράμμα μακρὸν ὡς καὶ λεπτότατον θά γίνω ἐν τῷ ἅμα. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λεωφόρου Ἀθηνας

**35. Φράσις λογοπαικτικῆ.**

Εἶμαι γαλῆ πλήν γνῶριζε πῶς ἔγω εἶτα μέλι καὶ ὁ Σάββας μὲ ἀκολουθεῖ κι' ἐμένα δὲν μὲ μέλλει. Πλήν δυστυχῶς κατόπι του ἡ λύσσα μὲ καλεῖ καὶ τε. . . καὶ τελευτῶ. Ἐμπρός, ὦ λύταί μου καλοὶ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλύτου Αἰνίγματος

**36—37. Μεταμορφώσεις.**

Ὁ Λευκὸς δι' ἑνδεκα μεταμορφώσεων νά γίνῃ Μέλας. Ἡ Δίκη δι' ἑπτὰ μεταμορφώσεων νά γίνῃ Χάρις. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λεωφόρου Ἀθηνας

**38. Μαγικὸν Γράμμα.**

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, σχηματίσιν ἄλλας τόσας: καλός, ἀνά, Πάρος, φόρος, ἄνους. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀχόσταγης Ἀγάτης

**39. Γρέφος ἐν μεταφράσει.**

Ὑπάρχει, αὐτὸ, τῷ ὁποίῳ, εἰς, βεβαίως, ὁ ὁποῖος. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελανιμονούσης

**40 . Γρέφος.**

"Iα		1821	ν
"Iα	Τὸ	"Iα 1 1	Θ 1897
"Iα		σ	πΡ 1903

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλύτου Αἰνίγματος

Τέλος τοῦ α'. διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων.

**ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ**

[Ἡ λέξις διὰ μὲν τοὺς συνδρομητὰς τοῦ «Ἐσπέρου» λεπτὰ 5, διὰ δὲ τοὺς μὴ συνδρομητὰς ἰδιαίτεροι συνφωνία].  
 Φαῖδρος ὁ Φρά Διάβολος σπεύδει νά χαιρετήσῃ τὴν τοῦ Ὠραίου Λάτριδα ὑπὲρ ἐδαριαίως καὶ ν' ἀπαντήσῃ εἰς αὐτὴν ὅτι πολὺ ταχέως τὸ ὄνομα αὐτοῦ γνωστὸν θὰ καταστήσῃ.

**ΔΗΛΩΣΕΙΣ**

Παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν μας δὲν ἐπλήρωσαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, νά ἀποστείλωσιν αὐτὴν, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἵνα μὴ διακοπῇ ἢ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

— Δηξάσης τῆς α'. τριμηνίας τοῦ 1903, παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν μας ἔχουν ἐγγράφῃ δι' ἑν τρίμηνον, νά ἀποστείλωσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν τῆς ἀρχομένης δ'. τριμηνίας.

— Οἱ Συνδρομηταὶ οἵτινες τυχὸν δὲν ἔλαβον φύλλον τι τοῦ «Ἐσπέρου», παρακαλοῦνται νά ζητήσωσιν αὐτὸ ἐγκαίρως εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.